

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/ België
Tel. (02)653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Stichter: F.L.A.FREYTAG

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

Is de echo van onze woorden weldadig?

Wij zijn bij uitstek gevoelige wezens. Door onze vijf fysieke zintuigen, en in het bijzonder door het zesde, ontvangen wij alle soorten indrukken die een immense reikwijdte voor ons hebben. Daarom is het onontbeerlijk dat wij ze controleren, om alleen maar in ons hart te laten doordringen wat zegen verschaft. Wij ontvangen indrukken, maar wij zenden ze ook uit. En wat wij uiten, is nog veel belangrijker. De indrukken die ons treffen, kunnen niet diep in ons doordringen, of alleen maar voorbijgaand zijn. Wij kunnen aan de indrukken weerstaan die ons van alle kanten raken.

Als wij in contact komen met het kwaad, kunnen we de boze gedachten verjagen die rondom ons rondfladderen, en waardoor de tegenstrever ons zou willen beïnvloeden. Wij hebben namelijk alle mogelijkheden het kwaad al of niet op ons te laten werken. Als wij het niet willen opnemen, hoeven we slechts onze oren en onze ogen dicht te doen voor zijn bekoringen en zijn voorstellen.

De Schrift zegt ons: “De dood en het leven zijn in de macht van de tong.” Maar het is niet alleen de tong die onze rechter is, het is ook onze handelwijze. De Heer zegt ons: “Gelukkig de barmhartigen, want zij zullen barmhartigheid krijgen. Gelukkig de vredestichters want zij zullen zonen van God genoemd worden. Gelukkig zij die naar gerechtigheid hongeren en dorsten, want zij zullen verzadigd worden.”

Het is door liefde, goedheid, en tederheid dat gerechtigheid door de Heer onderwezen is en geleerd door de mensen. De Heer leerde ons te bidden. “Vergeef ons zoals wij vergeven.” Maar wij zijn vanzelfsprekend zodanig verdwaald dat wij veel moeite hebben onze eigen zwakheden te zien, terwijl wij een buitengewoon gemak hebben de fouten van de naaste te ontdekken.

Zo, wanneer wij zeer streng waren jegens onze naaste, manifesteert zich een overeenkomende gelijkwaardigheid. Onze hardheid valt op ons terug, en wij vechten dan met allerlei moeilijkheden. Wij beginnen dan een beetje onze lessen te leren. Wij zeggen tegen onszelf: “Bij de volgende gelegenheid zal ik teder zijn tegen mijn broeder en mijn zuster, ik zal vergeven opdat het mij ook vergeven wordt.”

Een gedachte, die kan men weerhouden, maar als een woord uitgesproken is, kan het zeer ver gaan en herhaald worden van mond tot mond en verschrikkelijke verwoestingen aanrichten. Onze tong is daarom

wel een rechter die ons oordeelt met een strenge vonnis. En het is niet overdreven te zeggen dat de dood en het leven in de macht van de tong is.

Als wij barmhartig zijn, betekent dat het leven dat onze woorden ons brengen als tegenwaarde, als oordeel. Als wij daarentegen hard zijn, betekent het de dood voor ons. Welnu, wij zijn nog vaak zeer hard jegens onze naaste en veel te aardig voor onszelf.

Wij hebben dus een prachtige les te leren; het komt erop aan ons in te spannen om toegeeflijk en goed te zijn. Als onze naaste schuldig is, moeten we hem niet beschuldigen en hem met schuldgevoel beladen, maar we ondersteunen hem juist, helpen hem zijn last te dragen. Dàt behaagt de Heer, want het is mooi, het is nobel en brengt het leven tweeweg.

Onze geliefde Verlosser gaf zijn krachtige woord ten bate van alle mensen. Hij verlangde zijn leven voor hen te geven en hij gaf het zonder te aarzelen. Het geschenk van zijn leven heeft de doeltreffende macht van het loskopen voor alle mensen. Wanneer de macht van zijn woord, bezegeld door de daad van zijn offer, tot ons komt, is het resultaat daarvan voor ons vergeving en verzoening. Dat moet diep tot ons hart spreken en ons ertoe aanzetten op onze beurt en met trouw het programma te verwezenlijken dat ons aangeboden is om waardige medewerkers te worden van onze dierbare Verlosser.

De Heer is liefdevol en barmhartig. Hij vergeeft en hij dekt altijd. Zelfs aan het kruis zei hij: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Er was alleen maar liefde in hem. Aldus heeft de gelijkwaardigheid van zijn gedragslijn een onberekenbare reikwijdte voor de gehele mensheid.

De Heer waakt over ons met liefde. Hij is voor ons de weg, de waarheid en het leven. Maar van onze kant moeten we ons inspannen onze gedachten op het Koninkrijk van God te concentreren. Wat mij betreft, wanneer ik 's nachts wakker wordt, vraag ik aan de Heer mij te helpen om alleen maar aan het Koninkrijk van God te denken, en niet aan andere problemen.

Ik heb mij veel moeite gegeven om daarop te letten en ik kon zeer een grote vreugde ervaren door de goddelijke gemeenschap. Zo hechten we ons steeds meer aan de Eeuwige en Zijn wegen, en kan onze spiritualiteit zich prachtig ontwikkelen.

Laten we de drie Hebreeërs beschouwen. Zij hadden geen goed leven, aangezien zij krijgsgevangenen

waren. Maar daar zij de Eeuwige dienden met heel hun hart, bleven ze niet onopgemerkt voor de ogen van de koning. Zij hadden indruk op hem gemaakt, en deze beval aan zijn intendant Arjoc hun spijsen van de tafel van de koning op te dienen en veel zorg aan hen te besteden. Maar natuurlijk, at men aan de tafel van de koning, allerlei vleeswaren die verboden zijn door de Joodse voorschriften. De jonge mannen smeekten dus Arjoc hen van dit karwei te bevrijden, door hem te doen begrijpen dat het tegen hun geweten was bepaalde spijsen te eten. Zij verzekerden hem, dat hij niets te vrezen had, dat zij er desondanks goed uit zouden zien. Zij stelden hem dus voor een proef te nemen gedurende enkele dagen.

Zij konden dus, ondanks hun gevangenschap, een vegetarisch en sober dieet volgen, dat zij beschouwden als een daad van trouw aan de Eeuwige. Wij kunnen zo goed nadelige omstandigheden ondergaan, zelfs gevangen zijn, beroofd van alle activiteit en desondanks trouw aan de Heer blijven. We kunnen dus, als we willen, het goddelijke programma verwezenlijken zonder gedwongen te zijn ons geweten geweld aan te doen. Want de Allerhoogste waakt over ons en, als wij een voldoende geloof uiten, worden we beschermd in alle opzichten.

Wij kennen anderzijds het verhaal van Daniël; wij weten dat hij de volledige goedkeuring van de koning had, toen hij hem zijn droom kon onthullen en verklaren. De koning vestigde hem toen in één van de vier provincies van zijn koninkrijk als gouverneur. Het was zeker een zeer benijdenswaardige plaats.

De jaloerse mensen toonden zich weldra. Zij zetten alles in het werk om hem te betrappen. Zij slaagden er niet in, dan zeiden ze tegen elkaar: “Wij vinden niets tegen deze Daniël, maar wel in de wet van zijn God.” Maar Daniël hield stand en wilde tegen geen enkele prijs ontrouw aan zijn God zijn, en de fantastische beproeving die hem opgelegd werd, veranderde tot lof voor hem en zijn beschuldigers werden in verwarring gebracht.

Voor ons geldt dat ook. Als wij tot elke prijs trouw willen zijn aan God, zal er geen enkel kwaad ons overkomen. De beproevingen zullen kunnen komen. De Heer zal ons altijd de nodige steun geven om de kaap te kunnen zeilen tot Zijn eer, tot Zijn glorie en tot onze immense zegen.

Een passage uit de Schrift zegt ons wel wat we moeten doen om ons op de berg van Sion te kunnen handhaven, namelijk onder de macht van de goddelijke genade. Het komt erop aan onze ogen te sluiten om het kwaad niet te zien, onze oren toe te stoppen om

Het ware geluk ontdekken

Ik kwam ter wereld als een klein meisje dat niet gewenst was. Inderdaad, mijn moeder zou liever een jongen hebben gewild. Ik ben opgegroeid op het platteland bij mijn grootmoeder die heel veel van me hield. Helaas, er was een tante, de zus van mijn moeder, die door mijn moeder was beïnvloed en betaald om me als bij toeval te laten verdwijnen.

Mijn onschuldige kinderhart zag het kwaad niet. Omdat ik een zeer gevoelig karakter had en op zoek was naar genegenheid, geloofde ik dat mijn tante van me hield, omdat ze ervoor zorgde dat ze altijd bij me was en me zocht als ze me niet zag. Op een dag wilde ze dat ik naar het dak van het huis van mijn grootmoeder klom, zogenaamd om het dorp te bewonderen, maar plotseling voelde ik, dat ik een duw kreeg en viel ik in de leegte. Ik kon niet opstaan. Mijn oma rende naar me toe en zag dat ik een gebroken been had. Snel

nam ze me mee naar de stad om behandeld te worden door een dokter, die me naar een kliniek liet brengen. Ik herinner me dat ik daar lange tijd met mijn been in het gips bleef.

Bij een andere gelegenheid, toen ik met mijn tante aan de rand van een meertje wandelde, niet ver van het huis van mijn grootmoeder, duwde mijn tante me, opnieuw verleid door het geld dat haar werd aangeboden, in het meer. Een boer die langskwam, kwam me te hulp door naar me toe te zwemen en me te redden.

Later, toen ik weer bij mijn grootmoeder in huis was om mijn vakantie door te brengen, ging ik op een dag, op verzoek van mijn tante, de eieren uit het kippenhok halen. Mijn tante ging met me mee. Toen we in de buurt van een mestput kwamen, zei ze plotseling tegen me: “Maar je weet niet eens hoe je je moet gedragen, je trapt op mijn tenen, dus ga een beetje opzij!” Terwijl ze dit zei, bracht ze me uit mijn evenwicht door aan mijn haar te

trekken, en ik viel in de mestput. Ook deze keer waakte de Heer over zijn kind! Mijn oom was het nu, de broer van mijn tante, die naar me toe rende en me uit mijn erbarmelijke situatie redde.

Zo ben ik opgegroeid met geen andere genegenheid dan die van mijn lieve grootmoeder. Mijn vader was er niet meer. Ik had hem al verloren, toen ik drie jaar oud was. Mijn moeder was hertrouwd, waardoor ik een stiefvader had die me veel liet lijden. Later hertrouwde ze opnieuw. Ik moest toen nog meer lijden met die tweede stiefvader, die me voor het minste geringste sloeg.

Ik studeerde, betaald door mijn grootmoeder, om lerares te worden; maar ik heb nooit de kans gekregen om les te geven.

Op een dag, toen ik in een grote stad in mijn land woonde, nam een tante, die vaak ziek was en die ik soms bezocht, me mee, omdat ze voor een conferentie was uitgenodigd. Daar zag ik voor het eerst de man die

de metgezel van mijn leven werd. Nadat hij diezelfde avond, na de conferentie, kennis met me had gemaakt, vroeg hij onmiddellijk aan mijn tante toestemming om met me te trouwen. Ze zei tegen hem: “Kom me morgen thuis opzoeken.” Ze maakte hem toen duidelijk dat ze in de eerste plaats navraag moest doen naar hem en zijn familie, en dat je niet zo maar zonder meer kunt gaan trouwen, zonder elkaar eerst beter te leren kennen.

Na drie maanden trouwden we, in het huis van mijn tante, mijn moeder wilde haar toestemming niet geven. Wat mij betreft, ik had dit huwelijk met grote vreugde aanvaard, in de overtuiging dat ik op deze manier een einde zou kunnen maken aan allerlei moeilijkheden en ellende en dacht, dat ik eindelijk het geluk zou vinden.

Helaas volgde de ontgoocheling meteen na het huwelijk. Mijn partner en ik hadden diametraal tegenovergestelde karakters, totaal verschillende opvattingen over het le-

geen boos woord tegen zijn naaste te horen, en onze handen weerhouden om een geschenk aan te nemen.

Het is werkelijk noodzakelijk dat wij deze wijze raadgevingen erg ter harte nemen. Want er is veel te doen om ons te verdedigen, vooral tegen de boze getuigenissen die onze oren zouden kunnen ontvangen. Hoe handig is de tong om een hoop dingen rond te bazuinen die oorlog voeren tegen de ziel.

We zeggen zo gemakkelijk: “U weet niet wat gebeurd is! Denk eens aan, hij heeft dit gezegd, ze heeft dat gedaan”, enz. Dan moeten we energiek kunnen antwoorden: “Ik wil er niets van weten, ik wil niets horen, ik wil niet naar boosaardige woorden luisteren.” Zelfs als deze omhuld zijn door een schijnbare welwillendheid, zoals het vaak het geval is. Want het menselijk hart is zo schijnheilig dat het heel vaak begint met een vleierij, om daarna een bijtende steek te geven. Het gaat er dus om te waken en de discipline van het Koninkrijk te verwezenlijken zonder welke we steeds door de tegenstrever bedot zullen worden.

Als wij deze waardevolle lessen ter harte nemen, zal een prachtige vooruitgang plaats vinden te midden van het volk van God. Een krachtige manifestatie van zegen zal zich kunnen ontplooiën. Er is een aanzienlijke inspanning voor te doen overal in de schoot van de familie van het geloof. Het is nu of nooit om dat te verwezenlijken.

We moeten absoluut slagen in de heerlijke broederliefde die onder ons moet heersen. Daarvoor moeten we niet meer jaloers zijn op onze broeder of onze zuster. Als de een of de ander succes heeft, moeten we ons er van ganser harte over verheugen door te denken, dat zo het Koninkrijk vordert. Als dat ons moeilijkheden geeft of ons humeurig maakt, als dat ons zelfs jaloers maakt, is dat zo, omdat wij in een slechte geestelijke conditie verkeren.

Wij moeten ons verheugen bij alles wat de Heer laat komen. Vanzelfsprekend, over wat hij aan ons geeft, maar ook over wat hij aan anderen geeft. Dat moet ons aanspreken, aangezien wij onze naaste moeten liefhebben zoals onszelf. Als wij deel uitmaken van de goddelijke familie, is het zo, dat wat onze broeder ontvangt, wij ook ontvangen, aangezien alles gemeenschappelijk is.

Als we de zaken van dichtbij onderzoeken zien we dus dat het leven en de dood in de macht van de tong zijn. We constateren dat zij ook vooral een gelijkwaardigheid zijn van onze gemoedstoestand, van onze capaciteit om goede of boze dingen te ontvangen en uit te drukken.

Alles hangt namelijk af van de indrukken die wij in ons laten werken en van de gevoelens die wij uiten door onze gedachten, onze woorden en bovendien door onze handelingen. Als wij veel goede dingen ontvangen, moeten we ook veel van deze goede dingen rondom ons kunnen geven. We moeten ten minste zoveel kunnen geven als wij hebben gekregen. En als wij kunnen, zoals de Heer ons uitnodigt, de talenten die wij ontvangen, vrucht doen dragen, zodat we nog meer kunnen geven dan wij hebben gekregen. Zo brengen we glorie en eer aan de Almachtige en geven we een goede getuigenis, die Zijn heilige Naam heiligt.

We moeten alleen maar woorden uitspreken die herhaald kunnen worden en die steeds een harmonieuze en aangename klank weergeven. De echo ervan moet steeds gelukkig en weldadig zijn.

Als wij deze raadgevingen ter harte willen nemen, zien we dat wij veel te maken hebben om ons van een hoop dingen te ontdoen die ons nog doen doorratelen en woorden uitspreken waarvan wij daarna de weergalm ervan niet graag zouden horen. Er is dus een radicale verandering te verrichten as wij erevazen

willen worden in het Huis van God. Wij zullen dan een prachtige harmonie kunnen realiseren. Wij zullen vriendelijke en geschikte woorden kunnen zeggen die als gouden appels zijn op een zilveren schaal, volgens het woord van Salomon.

Laten we dus het nodige doen om echte kinderen van God te worden, die met hen de zegen, de vrede en de vreugde meebrengen en die in staat zijn de opdracht te volbrengen die hun toevertrouwd is, de inleiding van het Koninkrijk van God, waar alle mensen op hun beurt zedelijk verheven kunnen worden en het eeuwige leven verwerven, omdat hun gedachten, hun woorden en hun handelingen hun het leven, de zegen als tegenwaarde zullen brengen, tot de glorie van God.

Het spookbeeld van waterschaarste

Zoals we weten, begint water, dat een kostbare en onmisbare hulpbron is, op te raken in de wereld. We stevenen af op een tekort, en dit vertoont de neiging om algemeen te worden. Dit is wat een artikel in de krant *Ouest-France* van 22 januari 2026 ons uitlegt. We geven hiervan een samenvatting weer:

De mensheid geconfronteerd met watergebrek: VN waarschuwen voor een onomkeerbaar kantelpunt

Tekenen van een wereldwijde ineensstorting van de watervoorraad nemen toe, en de Verenigde Naties slaan nu alarm: de planeet is een tijdperk van “watertekorten” ingegaan, een tijd waarin het menselijk gebruik steeds meer het natuurlijke vermogen van zoet water om zichzelf aan te vullen, overschrijdt. Volgens het laatste rapport van de organisatie leeft de wereld nu “boven haar mogelijkheden” als het om water gaat.

Een grondstof die sneller wordt verbruikt dan hij wordt aangevuld

De diagnose is duidelijk: de zoetwaterniveaus die in de afgelopen decennia zijn waargenomen, zullen niet langer worden hersteld. Het grondwater raakt uitgeput, rivieren drogen op en de grote meren worden in een ongekend tempo kleiner.

In dertig jaar tijd is meer dan de helft van de grote meren ter wereld in volume afgenomen, terwijl het aantal droogstaande rivieren blijft toenemen. Sinds 1970 is een derde van de natuurlijke wetlands verdwenen, waarbij ecosystemen zijn meegenomen die essentieel zijn voor biodiversiteit en klimaatregulering.

Gletsjers zijn in vijftig jaar ongeveer een derde van hun massa verloren. Deze versnelde smelting vermindert de seizoensgebonden waterinstroom waar honderden miljoenen mensen in Azië, Zuid-Amerika en Europa van afhankelijk zijn.

Een grote menselijke crisis, al zichtbaar op alle continenten

Bijna 4 miljard mensen leven minstens één maand per jaar met onvoldoende toegang tot water. Maar de werkelijke impact is veel breder: landbouw, energie, gezondheid, voedselzekerheid en politieke stabiliteit worden direct bedreigd.

Verschillende regio's laten de omvang van de crisis zien:

Irak: De Tigris, een pijler van de Mesopotamische beschaving, krimpt gevaarlijk en bedreigt de voorouderlijke plattelandsgemeenschappen.

Verenigde Staten: Het opdrogen van de 2300 km lange Colorado Rivier verzwakt de economie en de landbouw van zeven staten, terwijl het de bodemdegradatie versnelt.

Zuid-Amerika, Afrika, Azië, Rusland: de combinatie van droge rivieren en stijgende temperaturen verhoogt het risico op bosbranden aanzienlijk, waardoor miljoenen mensen worden blootgesteld aan steeds terugkerende rampen.

Een duidelijk aangetoonde menselijke verantwoordelijkheid

Het VN-rapport wijst op aanhoudende politieke aanmoediging voor overexploitatie van watervoorraden, of het nu oppervlaktewater of grondwater is.

Landbouw speelt er een bijzondere rol bij: deze is verantwoordelijk voor 70% van de wereldwijde wateronttrekking aan de natuur, vaak door intensieve praktijken die niet goed zijn aangepast aan de huidige klimatologische realiteit.

Waterbeleid vanaf nu geheel opnieuw overwegen

Geconfronteerd met een “stap terug die niet langer mogelijk is”, roepen de Verenigde Naties op tot een volledige herziening van het waterbeheerbeleid. Dit omvat:

Een drastische vermindering van verspilling, een overgang naar soberder landbouwpraktijken, beter beheer van hulpbronnen; aangepaste infrastructuren aan de klimaatvermindering en een verbeterde internationale samenwerking.

De VN benadrukken dat de watercrisis niet meer een toekomstig risico is, maar een huidige realiteit. Het voortbestaan van veel ecosystemen, economieën en samenlevingen hangt nu af van het vermogen van de landen om hun model te veranderen.

De problemen van een tekort aan water zijn niet nieuw. We kunnen drie belangrijke historische fases aanwijzen die ons in staat stellen te begrijpen wanneer de situatie veranderde. Al van de jaren zeventig tot de jaren negentig begonnen we een enorme terugtrekking van de gletsjers te zien (sinds 1970). Daarna volgde het versnelde verdwijnen van de wetlands (een derde sinds 1970). Er waren ook de eerste waarschuwingen over overexploitatie van grondwater in India, China en de Verenigde Staten. In die tijd was de crisis nog steeds lokaal, maar de trends waren al zichtbaar.

Het wereldwijd watertekort: jaren 1990-2010. In deze periode werd waterschaarste een wereldwijd fenomeen. Wat veranderde: een explosie van de vraag naar water in de landbouw en de industrie. Snelle verstedelijking in de warme landen. De vermenigvuldiging van extreme droogte (Sahel, Australië, Californië). De achteruitgang van meer dan de helft van de grote meren ter wereld in 30 jaar, wat dus precies naar deze periode verwijst. De Verenigde Naties begonnen toen te praten over wereldwijde waterstress.

De periode waarin je de zaken niet meer kunt terugdraaien: 2010-2020. Volgens recente VN-rapporten raakt de planeet in deze periode in een structurele situatie van watertekort, oftewel het waterverbruik overschrijdt de natuurlijke vernieuwingscapaciteit voor lange tijd. De oorzaken zijn: de versnelling van klimaatverandering, de chronische uitputting van grondwater, enorme vervuiling van oppervlaktewater, ontbossing en landdegradatie, en snelle bevolkingsgroei.

En als laatste het huidige tijdperk: het “wereldwijde waterfaillissement” (sinds 2026). Het VN-rapport dat in januari 2026 werd gepubliceerd, stelt dat de wereld nu een “tijdperk van wereldwijde waterfaillissement” is binnengegaan. Deze termijn markeert een grote verandering: het is niet langer een tijdelijke crisis, maar een blijvende ineensstorting van veel watersystemen.

Wie had gedacht dat we op een dag zouden praten over een gebrek aan water? Dat is toch zo overvloedig aanwezig in de natuur. Dit kunnen we het beste begrijpen, als we ons rekenschap geven van de verschillende factoren die hier besproken zijn. Het probleem is dat de oplossing voor dit fenomeen niet voor de hand ligt, omdat, zoals we hebben gezien, de factoren die het veroorzaken niet gemakkelijk kunnen worden geëlimineerd.

Opnieuw zijn wij, wat ons betreft, overtuigd dat deze grote moeilijkheden niet door de mens alleen kunnen worden opgelost. Het zal de tussenkomst van

ven. Hij was heel eerlijk; maar hij was een intellectueel, een man van het hoofd, altijd gebogen over boeken, zeer autoritair, terwijl ik dorstte naar genegenheid en vooral hield van tederheid en gevoelens van het hart. Zozeer zelfs dat ik ook de korte periode van huwelijksgeluk die honeymoon wordt genoemd, niet heb gekend.

Mijn man nam me meteen mee naar zijn land, naar het ouderlijk huis van zijn ouders, gelegen op een heuvel, op een afgelegen plek. Elke keer als hij naar buiten ging, sloot hij me op in het appartement en nam hij de sleutels mee. Materieel had ik alles wat ik nodig had, maar mijn hart kon nog steeds niet opbloeien, omdat ik niet de genegenheid en tederheid ontving waar ik zo naar verlangde.

Toen kwam de oorlog van 1914. Mijn man moest zijn militaire dienst gaan vervullen. Ik logeerde bij mijn schoonzussen, die erg aardig voor me waren. Maar er was daar een zwager, een geestelijke aan wie mijn

man mij tijdens zijn afwezigheid had toevertrouwd. Hij las me de les en zei dat ik hem in alles moest gehoorzamen. Hij wilde mij tot zijn minnares maken. Ik verzette me uit alle macht tegen hem. Toen hij zag dat ik niet toegaf aan zijn grillen, sloot hij me op in de mysterieuze kelder van het statige huis van de familie. Het was een soort donkere grot. Hij gaf me niets anders dan water en brood, in de hoop me eindelijk te laten zwichten. Toen mijn zwager zag dat ik ondanks alles volhield, zei hij op een dag tegen me: “Luis-ter goed naar wat ik je zeg: als je doet, wat ik van je vraag, krijg je mijn hele domein; maar als je volhardt in je verzet, kun je de ergste dingen verwachten. Het is dus beter dat je serieus nadenkt voordat het te laat is!”

Mijn schoonzusters, die de mentaliteit van mijn zwager kenden en veel van mij hielden, zochten naar middelen om mij te redden. Gebruikmakend van een dag dat mijn zwager naar een begrafenis in het naburige dorp

was gegaan, slaagde een van mijn schoonzussen erin een sleutel van mijn kerker te laten maken en me te bevrijden. Er moest snel gehandeld worden, voordat de bisschop terugkwam. Mijn schoonzus maakte een kleine koffer voor me klaar met een beetje kleren en geld. Toen, goed op de hoogte van de ondergrondse gangen van het huis, waardoor men kon vluchten en de weg kon bereiken, leidde ze me naar de buitenkant van het pand.

Alles ging goed. Ze keerde terug door de onderaardse gang, terwijl ik alleen aan mijn lot werd overgelaten. Ik moest door een groot bos. De nacht kwam eraan en verraste me midden in het bos. Plotseling hoorde ik geluiden om me heen. Ik had alleen tijd om in een vrij hoge boom te klimmen en me eraan vast te klampen. Aan de voet van de boom zag ik in het halfduister wilde zwijnen, vossen en een ander dier waarvan ik de naam niet wist. Een onbeschrijfelijke angst greep

mijn hart. Ik hield mijn adem in en in de angst van mijn ziel richtte ik een vurig gebed tot de Almachtige en vroeg Hem om mij te beschermen. Zo bleef ik de hele nacht ten prooi aan een vreselijke angst. Deze nacht leek me eindeloos te duren.

Eindelijk verscheen het daglicht aan de horizon. De dieren waren verdwenen. Ik klom uit de boom en vervolgde mijn weg, niet zonder angst om deze vreselijke dieren op mijn pad te vinden, of om iemand tegen te komen die me wilde achtervolgen. Uiteindelijk kwam ik op het station aan om de trein te nemen die me naar de dichtstbijzijnde stad zou brengen, waar ik dacht werk te vinden.

Ik wist toen ik de trein nam, niet dat ik een andere moeilijkheid zou tegenkomen. Het was oorlogstijd en ik was niet in het bezit van een identiteitskaart, mijn man had alle papieren meegenomen. In de trein zat een groep soldaten, officieren, enz. Ik maakte me heel klein in een hoekje, uit angst om ondervraagd

de Eeuwige, via Zijn geest, vergen om de situatie te herstellen. We denken zelfs dat het probleem zo complex is dat het niet in dit huidige tijdperk kan worden opgelost; we zullen daarvoor moeten wachten op het herstel van alle dingen.

We verheugen ons van tevoren over die prachtige tijden die naderen en die spoedig over de hele aarde zullen komen. Alle mensen zullen de vrede kunnen herwinnen die verloren ging in Eden, toen de mens tot zonde verviel. Het is onze dierbare Verlosser die deze nieuwe stand van zaken zal inluiden. Deze autoriteit werd hem toevertrouwd door zijn volmaakte offer aan het kruis, en door zijn opdracht gedurende het hele evangelische tijdperk, toen hij een groep personen koos die antwoordden op zijn oproep om net als Hij hun leven te geven.

We kunnen ons daarom, net als de apostel Paulus, verwonderen over de immensiteit van de goddelijke wijsheid van de Allerhoogste die genade toonde aan alle mensen door Zijn geliefde Zoon te geven om hen te redden. Wat een liefde was er nodig om dit te bereiken! Wij profiteren van deze liefde en deze terheid en wij leren zo de Eeuwige kennen. Maar ons verlangen is groot om de gevoelens van ons hart te veranderen zodat we de gemeenschap met Hem steeds meer kunnen voelen en aan iedereen om ons heen de wonderbaarlijke effecten van goddelijke genade en liefde kunnen verkondigen.

Laten we meester zijn over onze gedachten

In het Belgische tijdschrift *En Marche* nr. 1716 van 8 juni 2023 staat een zeer interessant artikel van Aurélia Jane Lee getiteld: “Dépasser le prêt-à-penser”, dat we volledig weergeven.

Verder denken dan kant-en-klaar gedachtengoed

Boven de „prêt-à-penser“ praatjes die zich op het net verspreiden de gemiddelde burger van zijn vermogen om zelf na te denken?

Het internet en de media vertegenwoordigen zowel een hemels voedsel als een valstrik voor nieuwsgierige geesten: theorieën en overtuigingen van allerlei aard zijn er in overvloed. De zo toepasselijk genoemde “influencers” krijgen veel “followers” (letterlijk, volgers) in hun kielzog. Het is verleidelijk om de adviezen, verklaringen en conclusies van anderen te onderschrijven, zonder de moeite te nemen om hun fundamente in twijfel te trekken, wat je eigenlijk zou moeten doen. Uit tijdgebrek, uit gemakzucht, door luiheid; wie heeft zichzelf er nooit op betrapt een idee van iemand, dat op het eerste gezicht verstandig en goed beargumenteerd leek, op zijn woord te geloven, om er later achter te komen dat het onzin, bevooroordeeld of onvolledig was?

Mâitres à penser of opiniemakers?

“Wat moet men denken van...?” De teneur van deze vraag, vaak gesteld aan specialisten, filosofen of andere psychologen op het televisieforum over sociale fenomenen of actuele gebeurtenissen, is een vraag om opheldering. Is het niet relevanter om de mening van een verlicht persoon over dit of dat onderwerp te horen dan om te vragen wat “goed zou zijn” om ervan te denken? “Het is niet dit of dat kant-en-klare gedachtengoed op zich dat slecht is”, zegt mediasocioloog Julien Lecomte, “maar het feit dat je het zomaar overneemt, het feit dat je je eraan conformeert zonder je verder open te stellen, zonder verder na te denken.” Sommige mensen geven snel te goeder trouw informatie door die ze interessant en a priori betrouwbaar hebben gevonden. Maar het is belangrijk om uit verschillende bronnen te putten en kritisch na te denken, voordat je een eigen mening vormt.

Alleen dwazen veranderen niet van gedachten

De ideeën die men als zijn eigen ideeën beschouwt, zijn in wezen die van anderen: ze komen van de ouders, opvoeders, cultuur en samenleving waarin men opgroeit. Geconfronteerd met uiteenlopende standpunten, hebben mensen van nature de neiging om zich aan te sluiten bij een gedachte die hun eigen overtuiging ondersteunt. Soms weet een nieuw element van een begrip of andere informatie zijn weg te vinden. Theorieën die lang door iedereen zijn geaccepteerd, omdat ze nooit eerder door de feiten zijn tegengesproken, kunnen uiteindelijk door andere worden vervangen – tot de volgende discussie. De menselijke geest wordt echter vaak tegengehouden door een cognitieve tegenstrijdigheid, het ongemak dat wordt gevoeld wanneer ontvangen informatie verschilt van je eigen idee. En dit proces is altijd van toepassing, of men nu een expert is in zijn vakgebied of slechts een expert in zijn eigen leven. Iedereen kan het slachtoffer worden van valse overtuigingen of ongelijk hebben. Maar: of de gevolgen van onze fouten nu heel erg zijn of onbetekenend, of hun omvang nu immens of minimaal is, het is over het algemeen moeilijk, zo niet onmogelijk, voor ons om te zeggen: „Ik had het mis; ik heb een grote fout gemaakt”, stellen Carol Tavris en Elliot Aronson.

Weer de lijn van je eigen gedachten vinden

In een samenleving, waarin de media een super grote rol spelen, gaat de wil om informatie te krijgen vaak meteen gepaard met de gedachte om het internet te raadplegen. Maar daar worden we belaagd met theorieën en adviezen in alle richtingen. Rustig zitten en zelf nadenken, op de manier van een filosoof uit de oudheid, is bijna geen optie meer. Maar toch stelt dat je in staat om je eigen vermogen om te denken en je gedachten op te bouwen, te herontdekken. Probeer het zelf te begrijpen en doe een beroep op je eigen gezonde verstand, de logica en menselijke wijsheid. Bespaar jezelf niet de oefening van kritisch bewustzijn, neem geen genoegen met het vasthouden aan het “kant-en-klaar denken”. Toegeven dat je het niet weet, als je het niet weet, en soms onzekerheid accepteren. Erken ook je fout, wanneer dat nodig is. Ongetwijfeld is de homo genaamd “sapiens sapiens” in staat om te redeneren zonder dat hem ingefluisterd wordt wat hij “moet” denken. Maar onder druk gezet om over alles een mening te hebben, verleid door de kortere weg, is hij soms vergeten dat hij dit vermogen had en heeft hij moeite om zichzelf te horen denken in het mediageroezemoes.

Het is helemaal waar dat de moderne burger, in zijn haast, zichzelf wil informeren door bepaalde media te raadplegen en te geloven wat hij gepubliceerd vindt, in plaats van zelf onderzoek te doen en zijn bronnen te controleren, om mee te doen in de praktijk van analyse, synthese en conclusie, wat veel meer tijd en energie vereist, dan men eigenlijk bereid moet zijn om in een dergelijke oefening te investeren.

Het risico is natuurlijk dat men valse of tendentieuze informatie krijgt, politiek georiënteerd, omdat het zeldzaam is om een onpartijdige analyse van de feiten te krijgen. Dus hoe kom je in het bezit van de absolute waarheid, zonder er te veel tijd aan te besteden? Het probleem is niet eenvoudig, omdat we al weten dat de mens niet in zijn eentje “denkt”, maar altijd, of hij het nu leuk vindt of niet, onder invloed staat: van de geest van God, of van de geest van Gods tegenstander, de Satan. De laatste misleidt de mensen om ze aan zijn invloed te onderwerpen en ze in zijn macht te krijgen.

Dit is wat er al is gebeurd met onze allereerste voorouders Adam en Eva. De Eeuwige had Adam een gebod gegeven, dat toch eenvoudig uit te voeren was en dat bestond uit het opvolgen van een raad: eet niet de vrucht van een bepaalde boom. Er was niets dat Adam ertoe bracht deze aanbeveling te overtreden. Er moet worden verduidelijkt dat Adam een onbeschreven blad papier

was en dat hij nog een eigen karakter moest vormen. De les van gehoorzaamheid die hem werd voorgelegd, was de eerste stap in deze vorming die zou leiden tot een volledige gehechtheid aan de Eeuwige, wat hem een eeuwig leven zou hebben verzekerd.

Eva geloofde de tegenstander, toen die haar onsterfelijkheid beloofde als ze de vrucht at waarvan de Eeuwige had gezegd, dat ze die niet moest eten, en dat de dood het gevolg zou zijn, als ze dit advies zou overtreden. Daarbij kwam natuurlijk ook het effect van de verleiding die de tegenstander op Adam en Eva uitoefende, door middel van de slang, die zei dat deze vrucht hun ogen zou openen en hun de kennis van goed en kwaad zou geven, maar het moet worden benadrukt dat zij dus gemakkelijker geloofden in de leugen van de tegenstander dan in de waarheid die van God kwam en dit is het zwakke punt: de goedgelovigheid die de mens ertoe brengt in een dwaling te geloven in plaats van in de waarheid. We vinden dit feit in alle propagandabewegingen, bijvoorbeeld tijdens oorlogen, die beweren dat bepaalde mensen onze vijanden zijn en dat we ze moeten bestrijden. Ook in vredestijd wordt de goedgelovigheid van volkeren op alle terreinen op grote schaal uitgebuit.

Het is daarom niet eenvoudig om te adviseren zelf verder te denken dan kant-en-klaar denken, omdat het een basis zou vereisen waarop verstandige redeneringen kunnen worden gebaseerd. Deze basis is het geloof in God, dat bijna alle mensen missen. We moeten echter niet wanhopen. De Allerhoogste heeft een oplossing geboden voor het probleem van de zondeval van de mens. Hij zond zijn Zoon, die de plaats van de schuldigen innam en voor hen de gelijkwaardigheid van de zonde verdroeg: de dood. Voortaan worden de verdiensten van Christus ruimhartig ter beschikking gesteld van allen die ernaar verlangen. Ze zijn een kostbare hulp, onmisbaar om de zondige mens te herstellen en hem in staat te stellen door de verandering van zijn mentaliteit zijn bestemming terug te vinden van een kind van God, dat in staat is eeuwig op de herstelde aarde te leven.

Zinnolle overdenkingen

Wij nemen kennis van het volgende korte artikel uit de brieven van lezers in de krant *Ouest-France* van 27 en 28 september 2025, getiteld:

Religies. Ze hebben een flinke schoonmaak nodig.

“2000 jaar christendom, 4000 jaar jodendom, 2500 jaar boeddhisme, 1400 jaar islam, meer dan 2500 jaar hindoeïsme, en vele andere religies waarvan het doel van de stichters waarschijnlijk – hopelijk – was om de natuur en het gedrag van de mens te verbeteren. En welke inschatting kunnen we er vandaag van maken? Is de mens van vandaag beter dan de primitieve mens? Mensen hebben altijd behoefte gehad aan spiritualiteit, maar is er niet te vaak herstelgedrag geweest voor persoonlijke, politieke of hebzuchtige doeleinden?”

Beelden achtervolgen me: in de jaren zeventig, een priester die piloten zegent, voordat ze opstijgen om hun bommen op de Vietnamese bevolking te werpen, beelden van “heilige” oorlogen door islamitische terroristen [...], een patriarch die speciaal voor Vladimir Poetin een mis opdraagt tijdens de eerste kerstviering na het begin van de oorlog in Oekraïne...

Is het dan daarmee niet in overeenstemming of godslasterlijk om te denken dat onze religies een serieuze opknapbeurt nodig hebben of dat iemand over zoveel voorzienigheid beschikt dat hij het tij keert?”

Het zijn verstandige en waarheidsgetrouwe woorden die de auteur tot ons richt. Ze moeten ons tot onszelf laten komen, ons helpen erkennen dat we een fout hebben gemaakt en die te bekennen, het goed te maken.

Nee, het is niet godslasterlijk of tegendraads om onze religies in twijfel te trekken. Een religie die haar

te worden, maar dat gebeurde natuurlijk toch. Een kolonel kwam naar me toe en vroeg me waar ik heen ging en waarom ik zo reisde tijdens de oorlog. Ik stortte bij hem mijn hart uit en vertelde al mijn avonturen en waarom ik was weggelopen uit het huis van mijn zwager. Er waren ook politieagenten in de trein die de papieren controleerden. Omdat ik geen aanwijzing had van mijn nationaliteit, hielden ze me voor een spion, behandelden me slecht en wilden dat ik uit de trein zou stappen, om me mee te nemen, ik weet niet waarheen, als oorlogsspionne! Maar, oh wonder! De kolonel, aan wie ik mijn ellende en moeilijkheden had toevertrouwd, kwam mij te hulp en zei tegen de agenten dat ze mij met rust moesten laten. Hij voegde eraan toe dat hij verantwoordelijk voor mij was en dat hij me mee naar zijn huis nam om zijn kinderen les te geven, als gouvernante.

Ik was eindelijk gered, dankzij het liefdadige hart van deze kolonel.Toen ik bij zijn

huis aankwam, trof ik een zieke dame aan die geestelijk wat onevenwichtig was. De kinderen, heel aardig, twee kleine meisjes en een kleine jongen, raakten meteen aan mij gehecht. In het begin ging alles heel goed; toen begon de strijd met hun moeder. Op haar slechte momenten gooide ze alles wat ze op haar pad tegenkwam naar mijn hoofd, door de glazen deuren, waardoor zeer kostbare vazen braken. Ze kon er niet tegen dat iemand anders dan zij het beheer van het huis overnam, en nog minder dat de kinderen aan mij gehecht raakten. Het werd een ware hel. Ik heb dit alles drie jaar lang verdragen, vanwege de kinderen, van wie ik veel hield. Bovendien was de moeder tijdens haar momenten van helderheid erg aardig tegen me, maar deze ogenblikken waren helaas zeer zeldzaam.

Toen hield de kolonel zich bezig met het zoeken naar mijn man. Toen hij hem had gevonden, schreef hij hem dat hij het niet

juist vond, dat hij zijn jonge vrouw zonder levenservaring in de steek had gelaten.

In de tussentijd was mijn schoonzus, degene die me had geholpen te ontsnappen, ernstig ziek geworden. Voordat ze stierf, wilde ze absoluut mijn man (haar broer) zien om hem alles te vertellen wat er met mij was gebeurd. Mijn zwager, de bisschop, had hem inmiddels die dingen op zijn eigen manier verteld, door te zeggen dat ik met een andere man was vertrokken, dit natuurlijk om zijn daden jegens mij te verbergen.

Toen hij de situatie begreep, ging mijn man naar het huis van de kolonel. Deze laatste legde hem uit hoe hij me had leren kennen en dat ik drie jaar bij hem was geweest en me aan zijn gezin had gewijd. Mijn man vroeg me toen om het huwelijksleven met hem te hervatten. We gingen samen terug naar de stad waar hij werkte. Daar kreeg ik mijn eerste kind, een jongetje.

Na daar enige tijd te hebben verbleven,

besloot mijn man terug te keren naar mijn geboorteland. We hadden soms verschillende religieuze gezindten bezocht, waar ik helemaal niets naar mijn hart had gevonden. Toch had ik een intens verlangen om de Heer beter te leren kennen, tot wie ik vurig bad om van Hem gedaan te krijgen wat mijn hart zo hard nodig had.

Uiteindelijk, op een dag, toen mijn tweede kind, een klein meisje, ter wereld kwam, klopte er een evangeliste bij ons thuis aan. Ze maakte een geweldige indruk op me, omdat er een sfeer van haar uitging die me veel goed deed. Haar boodschap was heel anders dan wat de religies leren. Die opende voor mij geheel nieuwe horizons, de kennis van een God van onuitsprekelijke goedheid, van oneindige wijsheid, die een subliem plan van liefde had ten gunste van de hele mensheid. Het was iets groots, krachtigs, genereus, dat doordrong tot in het merg van mijn botten. Deze dame sprak over een wonderbaarlijk

